

stilling, og Mindretallet er jo ogsaa kommen til den samme Indstilling som Fleertallet, men jeg troer, at man meget godt i Forening kunde komme til en Indstilling uden at anføre, hvorfor man er kommen til den. Da den ærede Rigsdagsmand imidlertid mener, at det er nødvendigt at anføre, hvorfor man er kommen til sin Indstilling, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at Mindretallet ogsaa anfører sine Grunde; dets Tilslutning til Fleertallet, angaaende Vedberlaget, staaer altsaa ikke uden Motiver, og den hele Tale om, at Mindretallet uden Motiver skulde være kommet til at slutte sig til Fleertallet, er altsaa ikke rigtig. Her foreligger altsaa et Beviis paa, at man meget godt kan komme til den samme Indstilling gjennem forskjellige Motiver. Naar den ærede Rigsdagsmand har gjort opmærksom paa, at vi befinde os i en Overgangstid, og at man derfor skal lempe sig, saa synes jeg rigtignok, at han mange Gange har lempet sig saa meget, at det ikke kan kaldes Lempelse, men en heel Opgivelse af sig selv, og naar den ærede Rigsdagsmand i sit sidste Foredrag yttrede, at nu skulde man bøie sig, og at han havde bidraget, hvad han kunde, til, at Rigsdagens Myndighed i disse Sager ikke gik bort, før den var gaaet over til en anden Autoritet, saa er dette jo ikke rigtigt, thi den ærede Rigsdagsmand har ikke gjort Sit dertil. Naar den ærede Rigsdagsmand tillige gjør opmærksom paa, at efter Mindretallets Betragtning kunde en Minister blive sat under Tiltale baade af Folkethinget og af Rigsraadet og saaledes blive dømt ved to Retter, saa tager han meget feil deri, thi Rigsraadet har jo slet ingen Myndighed til at sætte en Minister under Tiltale med Hensyn til Spørgsmaal som det foreliggende. Rigsraadets hele Indflydelse paa Regnskabsvæsenet er jo, som han selv for sagde, kun en raadgivende, men naar den er det, saa har Rigsraadet jo ingen Myndighed til at sætte Ministrene under Tiltale for en Afvigelse fra et saadant Raad, thi fordi man ikke følger et Raad, paadrager man sig jo ikke noget Ansvar; det er kun, naar man fraviger Noget, der er vedtaget med fuld Myndighed, at den Myndighed, der lovlig har været med at bestemme og beslutte, kan sætte under Tiltale,

naar Beslutningen fraviges. Dette troer jeg er det Væsentligste, den ærede Rigsdagsmand har vidst at anføre for sin Mening, og jeg troer at have vidst, at det ikke betyder Meget.

Monrad: Ja, Spørgsmaalet om Rigsraadets Stilling til denne Sag ligger jo ikke for her; jeg skal dog imidlertid udtale, at jeg ikke kan nægte, at jeg antager, det maa have en større Indflydelse end den, som blev antydet af den sidste ærede Taler. Det, der egentlig ligger for her til Afgjørelse, det er, om der kan gjøres Ansvar mod Administrationen gjældende, naar denne ikke udstrækker sig over et heelt Regnskabsaar. Dette Spørgsmaal mener jeg maa afgjort besvares med Ja, og vi have engang besvaret det afgjort med Ja, vi have gjort Ansvar gjældende mod en Administration, der strakte sig til den 12te December, for Poster, der alle laae indenfor den 12te December. Dersom man vilde sige, at der ikke forelaa noget Ansvar, før et Regnskabsaar var endt, saa vilde man jo komme i den allerførste Forlegenhed, naar der indtraadte et Ministerkifte midt i et Aar, saa vilde jo den Eine kunne skyde Skylden paa den Anden, den Eine vilde kunne skyde sig bag den Anden, men netop den Sag, der nu svæver for Retten, viser, at der i endeel af et Finantsaar kan tages Beslutninger, hvorfor fuldt Ansvar kan gjøres gjældende. Det er altsaa aldeles indlysende, at det ogsaa i det Tilfælde, hvorom der her handles, for Finantsaaret 18⁵⁵/₅₆, kunde tænkes, at der forelaa saadanne Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Ansvar jo kunde gjøres gjældende. Med Hensyn til, hvad der er bemærket om det Udvalg, der er nedsat i det andet Thing, og det her nedsatte Udvalgs Stilling dertil, da maa jeg anføre, at hele Udvalget er enigt om, at der tilkommer os en Ret; der maa altsaa en eenstemmig Beslutning af begge Thing for at gjøre Afkald paa denne Ret. Dersom denne Eenstemmighed ikke tilveiebringes, saa bliver Retten staaende, saa er den ikke opgivet; der behøves ingen eenstemmig Beslutning af begge Thing for at bevare den Ret, der tilkommer os, hvorimod der, som sagt, skal Eenstemmighed for at forandre Retten. Uagtet det her